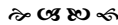

Hoofdstuk 1

De gehate opdracht

“Opstaan, worm!”

Gemaskerde nummer twee, zoals de meest hatelijke van mijn martelaars zich noemt, wekt mij voor de zoveelste keer. Ik heb alle besef van tijd verloren en weet dat dit het begin van het einde markeert. Het op onregelmatige tijdstippen wakker maken werpt zijn vruchten af, slaapgebrek maakt mij duizelig. Het martelen breekt niet zozeer mijn fysiek, als wel mijn geest. Niet de pijn is het ergste, maar het besef dat ik de greep op de realiteit aan het verliezen ben. Mijn hoofd voelt aan alsof er duizenden spinnen in woelen.

“Ga weg!”

Ik hoop dat ze zullen verdwijnen en de afgrijselijke angst met zich mee zullen nemen. Maar ze lachen me uit en bespotten me. “Jij bent geen mactans, meid. Wij weten het en jij weet het. Doe jezelf een plezier en geef ons het woord. Eén woord en daarna kun je naar een warme tent gaan waar een geparfumeerd bad op je wacht en de heerlijkste gerechten je gehemelte zullen strelen. Wat is je favoriete gerecht ook alweer? Oh, ja. Gebakken fazant, niet?”

Zijn woorden raken me meer dan hij weet.

“Klootzak!”

De eerste komt tot vlak voor mij en sneert: “Oh, ja, dat is je zwak, niet? Lekker eten. Maar het geeft niet, hoor. We hebben hier nog wel wat kevers en kakkerlakken voor je.”

Ik haal uit, maar de kracht ontbreekt me. Twee kettingen die bevestigd zitten aan mijn polsen houden me vastgeketend aan de stutpaal langs de tentwand. De man ontwijkt mij handig. Een doffe pijn schiet door mijn lichaam als nummer twee in mijn maag stompt. Door het brakke water heb ik veel overgegeven, mijn maag is zwak en hij weet perfect hoe hij mij moet raken.

“Rustig, kerel. Ma heeft gezegd dat ze heel moet blijven.”

Nummer twee lacht rauw. “Ze is toch nog heel, of niet soms?”

Ik haat de tweede man. De eerste doet wat hij moet doen, maar de tweede geniet ervan, dat voel ik zelfs met mijn murw geslagen zintuigen aan. Bij Evae, wat wil ik hen graag dood! De mannen weten dit. Het is de reden waarom ze gemaskerd zijn en nooit hun echte naam verraden.

Masker één komt voor mij staan. Dichtbij, maar ver genoeg om mijn slagen te ontwijken. In het begin heb ik hem nog te grazen kunnen nemen met een paar kopstoten, maar ze zijn slimmer geworden. Voordat de proef begon, heb ik met een scherpe steen mijn lange haren kort afgesneden om te voorkomen dat ze me eraan kunnen vastgrijpen. Dat frustriert hen. Kleine dingen als dit maken dat ik geniet. Maar het is een schrale troost. Ik ben niet ver van een inzinking, en ze weten het.

“Geef het op, meisje”, zegt masker één nu. “Niemand zal het je kwalijk nemen. Je zult niet de eerste en zeker niet de laatste zijn. Er zijn zo veel functies die je kunt ambiëren, mactans is er gewoon geen voor jou.”

Zijn woorden maken dat ik tranen voel prikken. Ik gun ze hem niet. Eén simpel woord en ik zou van de hel naar de hemel gaan. Het is een belachelijk woord: ‘doornstruik.’ En daarvoor zie ik nu al tien dagen af. Al wat ik hoeft te doen om met rust gelaten te worden, is ‘doornstruik’ zeggen. Het is zo’n onzinnig woord... Waarom niet ‘bloedwraak’ of iets dergelijks? Bijna heb ik het gezegd, maar alleen al het feit dat het zo belachelijk is, maakt me opstandig. Ik verdien beter.

“Ga weg en neem je vriendje mee. Kunnen jullie elkaar plezieren!”

Masker één knikt naar masker twee. Die grijnst breed, maakt de ketting los en trekt hard aan de boeien die ik tien dagen eerder vrijwillig heb laten aandoen. Hoe heb ik zo dom kunnen zijn?

De man kent geen genade, hij sleurt me voort naar de marteltafel. Mijn voeten slepen over de grond, de boeien snijden in mijn vlees. Ik kan wel huilen als ik de deur voor mij zie opdoemen. De deur die ik ben beginnen te haten.

De doek plakt verstikkend tegen mijn gezicht, water sijpelt mijn keel binnen. Ik wil niet verdwijnen. Al mijn spieren staan gespannen en ik hoest, maar hoe meer ik dit doe, hoe meer water ik binnenkrijg. Net voor ik het gevoel heb dat ik bewusteloos zal gaan, trekt nummer één de doek van mijn gezicht. Piepend adem ik in. Die mannen zijn goed. Ze weten precies wanneer ze moeten ophouden. En opnieuw beginnen...

Zodra ik de zuurstof inadem komt het leven terug. En de angst. Mijn hoofd barst als nummer twee beveelt: "Het woord, meid."

"Stik!"

Nummer één schudt het hoofd en knikt naar de masker twee. Die trekt de doek terug over mijn gezicht. Ik weet wat er komt en spartel heftig tegen. De lucht vermindert onmiddellijk, maar het ergste is het water dat ze op de doek gieten. Het is alsof ik verdrink. De boeien van de marteltafel snijden in mijn benen en armen terwijl ik kronkel in een poging mezelf los te rukken. Die doek moet van mijn gezicht! Ik verdrink. Opnieuw en opnieuw.

"Het woord, meid!"

"Ze heeft eigenlijk wel lekkere tieten, niet?"

"Afblijven! Ma wil niet dat je haar betast of beschadigt."

"Pff... Hoe flauw. Noemt ze dit martelen? Om een vrouw compleet te breken moet je haar verkrachten. Dan pijnig je haar niet alleen, maar ontnem je haar ook haar waardigheid. Dat is het enige dat helpt. Laat haar maar eens voelen hoe goed ik geschapen ben. Dan zal ze het woord wel zeggen."

"Je bent ziek, twee!"

"En jij bent een mietje."

Ik hoor hen nauwelijks. Ik ben bijna gebroken. In het begin vond ik het nog erg dat de mannen zich verlustigden aan mijn inmiddels uitgemergelde, naakte lichaam. Misschien vind ik het wel erger dat nummer twee alleen nog naar mijn borsten kijkt en dat nummer één al een tijdje is opgehouden met mij te beschimpen. Het is een teken dat ik er slecht aan toe ben. Hoe lang gaat Ma deze foltering nog volhouden? Nog eenmaal die natte doek en het water op mijn mond en neus en ik zal het woord zeggen. Niet lang meer.

"Ze is klaar." De vrouwenstem klinkt moederlijk.

Alsof de mannen een bevel gekregen hebben, trekken ze de doek van mijn gezicht en maken mijn boeien los. Geruisloos verdwijnen ze uit de kamer.

Ik draai mij om en val hard op de grond. Ik hoest de longen uit mijn lijf, slierten water en slijm spatten uit mijn mond. Ik kan nauwelijks overeind komen, maar ik moet. Het moment is aangebroken.

Een deur aan de andere kant van de kamer gaat open. Een bijtende wind waait naar binnen en verkilt mij tot op het been. In de opening zie ik een jongen staan. Waarschijnlijk is hij een gast die het Amazonekamp is binnengeslopen, zijn lusten niet heeft kunnen bedwingen en er nu voor moet boeten. Maar hij heeft een kans gekregen. Die krijgen ze altijd.

Hij draagt een leren kuras, in zijn rechterhand houdt hij een lang kromzwaard. Toch kijkt hij mij, een ongewapende, naakte vrouw die nauwelijks kan staan en geboeid is, met ogen vol angst aan.

"Waar wacht je op?" Mijn stem klinkt rauw. Eén brok ellende ben ik, verzwakt tot op het bot.

De jongen valt aan, bevreesd maar niet zonder kunde. Ik vervloek Ma terwijl ik het kromzwaard ontwijk. Het mist me op een haar na. Hij haalt uit. Nog eens. Bij de laatste slag schampt zijn zwaard mijn schouder. Ik heb een snee die hevig bloedt, maar niet diep is. Mijn verdediging heb ik met opzet laten zakken om dichterbij hem te kunnen komen. Als hij nogmaals toeslaat, buk ik me en draai me vliegensvlug om. Ik kom achter hem uit, zijn zwaard raakt niets dan lucht.

Ik sla mijn handen met de boeien rond zijn nek en laat mij vallen. De boeien boren zich in mijn vlees. Ik trek hem mee naar de grond en hij valt hard bovenop mij. Even speelt mijn maag weer op. Toch bol ik mijn rug op en trek door.

Hij spartelt, slaat met zijn ellebogen in mijn ribben. Ik verbijt de pijn en houd net zo lang vast tot mijn lichaam niet meer schokt. Hijgend duw ik het lijk van me af. De jongen kijkt met uitpuilende ogen naar het plafond. Zijn dood doet me niets. In de plaats daarvan kijk ik met angst naar de deuropening waar de jongen zojuist doorheen is gekomen. Een grote, koperen stoof verspert daar de uitgang. Het ding staat roodgloeiend. Ik voel de hitte tot bij mij en kan de contouren van het reliëf zien dat een kunstenaar er eeuwen geleden kunstig in heeft gehamerd. Het zijn de contouren van een grote spin.

"Ik kan het niet. Ik ben te zwak."

"Je weet dat je moet", fluistert de moederlijke stem.

Ik zucht beverig. Ma is de laatste die ik wil teleurstellen. Ik krabbel overeind en ga naar de stoof. Een paar tellen houd ik ervoor stil om moed te verzamelen. Dan zeg ik door opeengekleemde kaken: "Wat moet, dat moet."

Ik neem de houten handvatten vast. Zij zijn het enige aan de stoof dat niet gloeiend heet is. Ik moet het ding opheffen en verplaatsen en dat kan alleen door het tegen mij aan te houden. Deze keer schreeuw ik wel. Ik schreeuw de longen uit mijn lijf als het reliëf zich aan mijn lichaam vastbijt. De geur van verbrand vlees vult mijn neus. Mijn eigen vlees. Het reliëf brandmerkt mij voor eeuwig.

Waar ik de kracht vandaan haal om het ding op te tillen en te verplaatsen, weet ik niet. Flauwvallen is geen optie. Ik houd de stoof die mijn wond dichtschroeit dicht tegen mijn lijf gedrukt. Als ik val zal ik levend verbranden. Mijn hersenen blokken die gedachte.

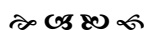
Dan sta ik buiten, waar de kou mij verwelkomt. Wankelend duw ik de stoof van me af en laat me in de sneeuw vallen. Die meteen begint te sissen. Ik sluit mijn ogen en laat de bewusteloosheid mij omarmen als een koele vriend.

Flarden van gebeurtenissen benevelen mijn zicht tijdens de herstelperiode. Het enige dat mij gezelschap houdt is de zachte stem van Ma die mij steeds dezelfde vraag stelt. Een vraag waar ik, als in trance, keer op keer hetzelfde op antwoord.

"Wat ben je nu?"

"Een mactans! Ik ben een mactans."

Mijmeringen van Ishtar Roodrug, Amazone van de elitekaste mactans.

De man stootte kreunend in haar, zijn gezicht vertrokken van lust. Ishtar bleef onbewegelijk onder hem liggen. Haar apathie leek hem niet te deren. Hij versnelde zijn stotende bewegingen tot het punt dat een langgerekte schreeuw zijn hoogtepunt markeerde. Pas toen kwam zij in actie.

De schreeuw van de man maakte plaats voor een pijnkreet die op zijn beurt overging in gegorgel. Met grote ogen staarde hij haar aan en bracht zijn rechterhand naar zijn keel. Beide kleurden bloedrood. Verbijsterd schudde hij het hoofd.

Ishtar vond zijn gezichtsuitdrukking potsierlijk. Haar slachtoffer kon gewoon niet bevatten wat er was gebeurd. Eerst zat hij in de hemel en nu was hij op weg naar de hel. Ze duwde hem walgend van zich af, met een plof belandde hij op de grond. Liggend op zijn rug hapte hij naar adem, als een vis op het droge. Ze had haar werk goed gedaan. Drie steken. Twee in de luchtpijp, één in de halsslagader. Niet alleen kreeg hij geen lucht meer, hij kon ook niet naar de twee wachten schreeuwen die voor de ingang van zijn tent stonden. In zijn laatste stuiptrekkingen stootte hij nog wel een karaf met wijn om, maar de mannen kwamen niet op het geluid af. Een man doden tijdens het liefdesspel had als voordeel dat geluiden die anders argwaan zouden wekken, nu normaal klonken. Onbewogen sloeg Ishtar de doodstrijd van de kronkelende man op de grond gade. Sarcastisch bedacht ze dat, hoe moedig ze ook waren, ze uiteindelijk allemaal op dezelfde manier stierven. Met angst voor de dood.

Toch voelde ze geen trots toen ze naar het gevolg van haar werk keek.

“Dood een gevaarlijke man steeds tijdens het liefdesspel”, placht Ma altijd te zeggen.

Ook nu had ze haar instructies gehad. Volgens Ma was dit een gevaarlijke man, een grote krijger die heel wat soldaten had gedood in de laatste oorlog en die vele steekspelen had gewonnen. Ma had haar expliciet verboden de strijd met hem aan te gaan.

“Tijdens het liefdesspel is een man weerloos en als je wacht tot hij komt, zijn zelfs zijn zintuigen verdoofd. Dan is elke man, gevaarlijk of niet, zo mak als een lammetje. Laat ze gaan als ze komen.”

Het was een van Ma's favoriete mopjes. Als een goede mactans had Ishtar naar haar geluisterd, desondanks voelde ze spijt toen ze zijn stuiptrekkingen zag verminderen. Ze had liever haar krachten met hem gemeten. Hij had gedacht dat hij zo goed, sterk en moedig was. Mannen als hij keken neer op de 'zwakke' vrouwen, zagen hen enkel als een genotsmiddel voor het slapengaan. Helaas waren de vrouwen in de mannenbeschavingen zo geconditioneerd dat ze nog voor zulke praatjesmakers vielen ook. Ze moesten eens weten. Drie minuten, langer had hun 'liefdesspel' niet geduurd.

Wat had ze deze machoman graag het tegendeel getoond door hem publiekelijk te vernederen, het liefst ten overstaan van al zijn mannen, in plaats van het hier stiekem te doen in zijn tent. Maar het was nu eenmaal zo.

De stuiptrekkingen verminderden. De man hield zijn keel vast alsof hij het onomkeerbare ermee wilde veranderen. Zijn ogen puilden uit.

“Oh, bijna vergeten.” Ishtar stapte op hem af. Ze bukte zich naar hem toe zodat hij haar goed kon horen, maar behield voldoende afstand om niet met zijn laatste krachten gewurgd te kunnen worden. Ze zou niet de eerste mactans zijn die op die manier gestorven was. “Met de groeten van je vriend Eustacius. Hij zegt dat je waarschijnlijk nu wel met je poten van zijn vrouw zal blijven.” Ze ratelde routineus de boodschap van haar opdrachtgever af. In feite vond ze dat een behoorlijk laffe vent. Als iemand hem met zijn vrouw bedroog had hij er beter zelf komaf mee gemaakt, oordeelde ze. Ze kon zich niet van de indruk ontdoen dat die Eustacius een dubbele agenda had. Op het grote vasteland was loyaliteit omgekeerd evenredig met het succes van de ander. Jaloezie en eerzucht waren schering en inslag. Het zou haar niet verwonderen als die Eustacius nu zijn land zou inpikken, maar dat waren haar zorgen niet.

De man op de grond sperde zijn ogen nog eenmaal open, rochelde nog een keer en toen was het gedaan. Zijn laatste blik was er een van afgrijzen.

“Tot zover de avonturen van de moedige Argon”, fluisterde ze terwijl ze zich omdraaide.

Ze gooide het mes van zich af. Nu moest ze ongemerkt uit het kamp zien te komen. Ze nam haar overkleed, dat uit één stof vervaardigd was, en trok het aan. De man had gelukkig toegestaan dat ze haar rokje had aangehouden, anders zou hij wel eens vragen kunnen hebben gehad over het teken op haar lichaam. Maar ze was goed in het overtuigen van mannen, zeker als hun libido hun parten speelde. Schichtig keek ze om zich heen. Aan de ingang van de tent was geen beweging te zien. Ze opende de achterflap, schoof er geruisloos onderdoor en sloop weg in de richting van de bossen.

“En, hoe was hij?”

Ishtar wierp Esther een geïrriteerde blik toe. Esther was haar vriendin, maar soms werkte ze op haar zenuwen met haar domme vragen. Ze was weer helemaal opgetut. Haar blonde haren vielen in lange tressen over haar schouders. Ze bedekten nauwelijks haar voluptueuze boezem die nog eens extra in de verf gezet werd door een strak, wit, kleedje. Ze had haar fijne gezicht en ogen met maquillage versierd, maar had hierbij niet overdreven. Blijkbaar had ze gedurende het jaar ook wat oefeningen gedaan. De vetrolletjes die ze het jaar daarvoor door haar zwangerschap had gehad, waren compleet verdwenen. Ishtar begreep niet goed waarom ze er zo uitzag. De halfjaarlijkse week van het paren was pas over twee weken en Esther zou intussen moeten weten dat haar oogverblindende verschijning niets bij haar losmaakte. Natuurlijk kende ze het ritueel ook. De week van het paren werd voorafgegaan door een periode waarbij de broedsters met hun uiterlijk pronkten en elkaar zo de loef afstaken. De meeste andere kasten binnen de Amazones begrepen dit niet zo goed, maar de broedsters hadden er schik in en de andere Amazones en Ma gunden hun dit pleziertje.

Broedsters hadden, gezien hun functie, een absurde interesse voor mannen. Ishtar begreep dat Esthers vraag hieruit voortvloeide. Zelf begreep ze niet dat er één Amazone was die daadwerkelijk interesse kon hebben in het andere geslacht. Mannen waren dom. Zij wenste dan ook zo weinig mogelijk woorden aan hen vuil te maken.

“Dood”, antwoordde ze dan ook onverschillig.

Esther trok pruillip.

“Je weet best wat ik bedoel, Ishtar.” Ze boog zich voorover en fluisterde: “Ik bedoel: hoe was hij in bed?”

“Zoals alle mannen: slecht. En je weet dat mijn naam niet langer Ishtar is.”

Esther schudde koppig haar hoofd.

“Ik vertik het om je bij je spinnennaam te noemen, Ishtar. Ik haat die naam! Welke vrouw noemt zich in Evae’s naam Roodrug?”

“De roodrug is een van de giftigste spinnen die er bestaat, Esther. Haar beet is pijnlijk en dodelijk. Het is een hele eer dat Ma me deze naam gegeven heeft. Je zou blij voor me kunnen zijn.”

Esther trok haar wenkbrauwen op en snoof. “Blij? Waarom? Is het niet erg genoeg dat je zulk een afgrijselijk litteken op de voorkant van je lichaam hebt? Ik versta jullie mactans niet. Waarom moeten jullie zo gehoorzaam zijn? Ma heeft niet het recht om je lichaam te verminken en je identiteit af te nemen.”

“Ma heeft alle recht”, snauwde Ishtar. “En als jij een beetje slim was, zou je zulke dingen niet zeggen.”

Het gezicht van Esther trok spierwit weg. Ze had vol vuur gesproken, maar nu besepte ze haar fout. Ze legde een smekende hand op haar arm.

“Je gaat haar toch niets zeggen, hé?”

Nog steeds een beetje nukkig klopte Ishtar op haar hand.

“Nee, maar breng me dan ook niet in de verleiding.”

Er ontsnapte een opgeluchte zucht aan Esthers mond. Ze boog het hoofd en zag er opeens een stuk minder mooi uit.

“Het is gewoon zo... Ik herken je niet meer, Isht... Ik bedoel, Roodrug.” Ze produceerde een verontschuldigende glimlach.

“Vroeger was je vrolijk en speels. Tegenwoordig ben je bijna alleen nog maar nors. Als ik je vraag hoe het leven buiten de stam is, geef je altijd zulke nietszeggende antwoorden. Vind je het dan vreemd dat ik de oude Ishtar mis? De praatgrage Ishtar die geen detail onvermeld liet?”

Ishtar hield haar pas in en keek Esther lang aan. Hoe kon ze haar vertellen wat ze de laatste vijf jaar had meegemaakt? Het slagingspercentage bij de mactans was klein en dat had zijn reden. Er waren er zelfs die het niet overleefden. Hoe kon ze haar vriendin duidelijk maken dat de Ishtar van vroeger door de jarenlange, harde training voorgoed was weggebrand?

Alleen een mactans verstaat een mactans, luidde het spreekwoord. Wat Ishtar betrof was dit het beste spreekwoord dat er bestond. Dit zei ze echter niet aan Esther. In de plaats daarvan zei ze: “We mogen geen details van opdrachten geven, dat weet je.”

Esther keek sip voor zich uit in een stille reactie op haar opmerking.

Ishtar hield stil. Vanuit haar ooghoeken zag ze Esther met een ongelovige blik naar de tent kijken voor welke ze gestopt waren.

“Ga je hier naar binnen? Ben je ziek?”

Een naar gevoel kneep in Ishtars maag en ze antwoordde stug: “Nee.”

“Hier komen alleen de zieken. Waarom zou jij...” Esthers woorden bleven in haar keel steken. Ishtar zette zich schrap voor de vraag die ging komen. “Ben je terug... Heb je bij hem gewacht tot het einde?”

“Ja, ik heb gewacht tot hij gekomen is. Nu tevreden? En nee, ik weet niet of ik zwanger ben. Daarom ben ik hier.”

“Maar waarom? Je weet dat de kans dan groter is dat je...” Esther maakte haar zin niet af.

Met een mengeling van afgrijzen en medelijden keek ze Ishtar aan. Het deed haar meer dan ze wilde toegeven.

“Ze zijn dan weerlozer, in orde? Mag ik hopen dat deze ondervraging nu ten einde is? Als je me wilt excuseren. Ik heb een afspraak.”

Ishtar had Esther niet willen afbekken, maar haar woorden deden ronduit pijn. Resoluut stapte ze de tent van heler Olga binnen. Daar was het donker en het rook er naar gedroogde kruiden. Net zoals de andere helers had Olga haar tent aan de rand van het kamp geplaatst. De helers hielden van de natuur en waren een beetje wereldvreemd. Olga was echter anders dan de andere helers. Terwijl die hun praktijken het liefst in de open lucht deden, prefereerde zij het donker. Ze was ook norser dan de anderen. Het was daarom niet te verwonderen dat de meeste Amazones haar meden. Tenzij men ziek of gewond was, werden helers sowieso gemeden omdat zij met magie begiftigde vrouwen waren. Voor Amazones die zelf geen magie hadden was dit meestal voldoende reden.

De helers stonden in voor de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de Amazones. Hun magische, geneeskrachtige talenten stonden wijd en zijd bekend. Menig ander volk was jaloers op de helers van de Amazones. Nergens anders werden gewonde krijgers zo vlug opgelapt als bij hen, waardoor ze altijd een grote bedreiging vormden tijdens veldslagen. Of, zoals een soldaat van Ariën ooit opmerkte: “Om van een Amazone verlost te zijn, moet je haar wel doden! Anders komt ze tijdens dezelfde veldslag nog terug.”

Tijdens de paringsweek hadden helers nog een belangrijke functie. Zij zorgden ervoor dat de bevruchting goed verliep en dat de vrucht later een vrouwelijk kind zou opleveren. Dit kon enkel door handoplegging vlak na de daad. In vroeger tijden stond de heler naast de man en de

broedster te wachten tot het gedaan was, maar dit bleek funest voor de libido van de meeste mannen. Sindsdien wachtten zij geduldig in de ruimte ernaast die spottend 'de wachtkamer van de bevruchting' genoemd werd. Als de vrucht later met hoge uitzondering een jongen werd, ervoer men dit als een ramp. Vroeger werden die zuigelingen zonder pardon gedood, maar omdat de broedsters en moeders hier nogal emotioneel op reageerden, had de twaalfde Ma besloten ze te laten leven om ze daarna voor andere doeleinden te gebruiken. Zoals het martelen van toekomstige mactans.

Olga's tent bestond uit een smalle gang die uitkwam in een grote leefkamer. Daar zat de heler op een stoel bij een tafel in het midden van de kamer. In het zwakke licht van een enkele vetkaars kon Ishtar nog net een stoof en een rek met kruiden en voedingswaren herkennen. Telkens als ze in deze tent kwam, verwonderde ze zich over het feit dat helers wezens van het licht genoemd werden. Wat dat betrof was Olga de uitzondering op de regel.

"Wie is daar?"

"Ik ben het, Olga, Roodrug."

"Ah, Ishtar. Kom dichterbij."

Ishtar slikte de vinnige opmerking over haar naam in. Olga was de enige die wilde doen wat ze van haar verlangde, van de andere helers kreeg ze slechts een blik vol afgrijzen als ze haar verzoek formuleerde. Dus negeerde ze Olga's minachtende toon en bewoog dichterbij.

"Als ik het goed begrijp, wil je weer weten of je bent vol gestoken. En als dat zo is, wil je de vrucht laten verwijderen."

Ishtar aarzelde, maar knikte toch.

"Goed", zei Olga terwijl ze haar soep van de tafel nam en wegzette. "Leg je hier maar neer."

Weer aarzelde Ishtar. Deze keer was het de spottende stem van de heler die haar aanspoorde. "Wat? Is er een probleem? Heeft de stoere mactans schrik van de harde tafel? Moet ik er een kussentje op leggen?"

Ishtar kon haar wel dood bliksemen terwijl ze zich op haar rug op de tafel legde. Olga bracht een minachtend lachje ten gehore. "Doe je maar niet zo stoer voor, Ishtar. Ik heb je gekend toen je nog een kind was. Ik weet wat er achter die harde bolster schuilt."

Voor de tweede keer slikte Ishtar een opmerking in. In plaats van die te uiten, ontdeed ze zich zwiingend van haar overkleed en onderlijfje.

De heler hield haar handen boven haar buik en mompelde wat. Het gemompel hield een kwartiertje aan. Toen ze gedaan had, ging Ishtar overeind zitten. Olga schonk haar een veelbetekenende blik.

"Je hebt weer prijs."

Woedend sloeg ze met haar vuist naast zich op de tafel.

"Inderdaad. Jij bent een behoorlijk vruchtbare vrouw. Had niet een van de zieners gezegd dat je een goede broedster zou zijn?"

Olga's opmerking herinnerde Ishtar op onaangename wijze aan haar lotsbeschikkingdag. Voor even was ze weer de bange, jonge vrouw die in haar lichte kleed voor de zieners stond. Ze was net zestien jaar en mactans worden was nog nooit ter sprake gekomen. Het enige dat ze wist, was dat ze geen voedster wilde worden. Ze zag de gezichten van de zieners opnieuw voor zich. Zij keken in je ziel en bepaalden je lot. Amazones werden onderverdeeld in vijf groepen: voedster, broedster, krijger, heler en ziener. Broedsters werden, als ze te oud voor het baren werden, moeders en de mactans waren de elitestrijders van de krijgers.

Ishtar huiverde bij het herinneren van het moment dat alle drie de zieners een verschillende uitkomst voor haar verkondigden. De kreten van ongeloof echoden na in haar hoofd. Drie verschillende uitslagen was nooit eerder voorgekomen. Twee kwam wel eens voor, daar broedsters ook agressief konden zijn, voedsters uitermate vruchtbaar en meer van dat soort

zaken. Maar bij haar stelde ieder van de zieners haar een andere toekomst in het vooruitzicht. De een vond dat ze een prima voedster zou zijn, de tweede zag in haar een goede broedster en de derde en wijste, Althea, zag in haar een krijger. Uiteindelijk was het Ma die de knoop moest doorhakken. Zij koos, na lang nadenken, voor het laatste. Ishtar was er haar eeuwig dankbaar voor. Natuurlijk waren er kwade tongen die beweerden dat Ma haar dicht bij zich wilde hebben daar ze een boontje voor haar had, maar dat durfde niemand hardop te zeggen.

“Ik ben een mactans en dat blijf ik!”

Olga verhief haar stem. “Wat is er, Ishtar? Voel je je te min om een broedster te zijn?” Ongewild kromp Ishtar in elkaar. Haar reactie lokte een lachje uit bij de heler. “Zie je wel dat je niet zo hard bent als je wilt toegeven? Je vriendin staat buiten, niet?”

“Doe je plicht, vrouw”, zei Ishtar boos.

“Niet zo brutaal, of ik beslis om het niet te doen. Ik laat je bovendien weten dat dit de laatste keer is dat ik dit doe. Een heler is er om het leven te verlengen, niet om het te vernietigen.”

“Waar moet ik dan de volgende keer naartoe?”

“Je kunt er natuurlijk voor zorgen dat er geen volgende keer is. Je moet ook Ma niet op me afsturen, want mijn besluit staat vast.”

Olga keek Ishtar veelbetekenend aan, zodat zij wist dat ze het meende. Vervolgens trok ze een gezicht alsof ze iets vies gegeten had.

“Laat ik er dan maar aan beginnen. Ga terug liggen.”

Zwijgend voldeed Ishtar aan het bevel. Olga hield haar handen opnieuw boven haar buik, maar deze keer sprak ze anders, met donkere woorden en een raspende stem. Haar handen gloeiden plots op en heel even werd de tent verlicht door het helderste blauw. Ishtar slaakte een kreet en plooid dubbel. Het was alsof iemand een gloeiende pook in haar buik gestoken had.

Het duurde een tijdje voor ze weer helder kon denken. Woedend keek ze Olga aan.

“Was dit echt nodig?”

“Oh, heb ik je pijn gedaan? Dat spijt me dan. Misschien is je lichaam het beu dat deze dingen aldoor gebeuren. Een lichaam kan vreemd reageren in zulke omstandigheden.”

Het lichaam, ja dat zal wel, dacht Ishtar. Langzaam gleed ze van de tafel. Haar benen voelden loodzwaar.

“Je weet wat je te wachten staat? Morgen beginnen de bloedingen die de vrucht uit zullen drijven. Ze zullen erger zijn dan anders, dus je kunt best veel rusten. Maar dat zal wel in dovemansoren vallen, veronderstel ik.”

Olga draaide zich met een ruk om en liep naar een hoek van de tent waar een schaal met water stond. Hoewel ze haar niet had aangeraakt begon ze haar handen driftig te wassen. Ishtar begreep waarom ze het deed. Ze voelde zich zelf ook vies.

Esther wachtte haar met op elkaar geklemde kaken op. Een tijdje stapten ze zwijgend naast elkaar voort, maar Ishtar wist dat Esther dit niet lang kon volhouden.

“En?”

“Wat, en?”

“Je was zwanger, niet?”

Ishtar wist niet of Esther het gesprek tussen haar en Olga gehoord had, maar ze besloot het niet te vragen.

“Ja.”

“En je hebt het laten weghalen!” Esther spuwde de woorden haast uit. Ishtar begreep waarom. Voor een broedster was het weghalen van een kind een verschrikkelijke daad. Zelf voelde ze zich er ook niet gelukkig mee, maar er was voor haar geen andere optie.

“Ja. Laat me met rust!”

“Dat is heiligschennis!” Esther liet niet af. “Volgens Evae...”

“... Mag men de vrucht niet doden als het een meisje is. Dat was nu niet het geval”, onderbrak Ishtar haar.

“Dat weet je niet zeker!”

Voorbijgangers keken vreemd op bij het horen van Esthers geschreeuw.

“In dit stadium is niets zeker”, probeerde Ishtar haar te sussen. “Ik stel me steeds voor dat het een jongen is. En dat is dat.”

“Maar...”

Ishtar zond haar een woeste blik toe en Esther slikte haar woorden in.

“Wat wil je verdorie dat ik doe, hé? Ik ben een mactans! Mactans brengen geen kinderen ter wereld. Wat als het een jongen is? De helers waren er niet bij om het geslacht te regelen, of wel soms? Kun je je de schande voorstellen? Voor ons zijn andere regels van kracht, dat weet je. Mactans moeten soms de regels overtreden in de dingen die ze doen. Dus houd er alsjeblieft over op, wil je?”

Zwijgend liepen ze verder. Tussen hen leek een muur te zijn opgetrokken. Uiteindelijk verbrak Ishtar de stilte. Er verscheen een verheugde uitdrukking op haar gezicht. Ze stak haar neus omhoog en snoof de lucht op. “Oh, nee het is niet waar. Ja, het is waar! Heerlijk!”

Esther snoof de lucht ook op. Haar gezicht betrok.

“Oh, nee, dat meen je niet...”

“Jawel, Esther. De voedsters bakken spek!”

Verwijtend keek Esther haar aan.

“Jij bent onmogelijk! Ik kan echt niet begrijpen dat jij zo slank blijft. Jij kunt eten als een beer en toch blijf je dat figuurtje houden.”

Er klonk jaloezie door in Esthers stem. Dat verwonderde Ishtar niet, broedsters waren altijd fanatiek bezig met hun uiterlijk. De concurrentie in dat wereldje was behoorlijk hoog.

“Kom, misschien zijn we nog op tijd. De eerste stukken zijn altijd het lekkerst. Je gaat je vingers aflikken!”

“Nooit van mijn leven”, verzuchtte Esther, maar ze volgde toch.